

เทศน์อบรมพระและฆราวาส ณ วัดโศการาม สมุทรปราการ

เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๒

ทุกข์หนักหน่วงที่สุดคือกามกิเลส

วันนี้เป็นวันครบรอบมรณภาพของท่านเจ้าคุณอาจารย์ลี ที่เรียกติดปากกันว่าท่านพ่อลี เรียกด้วยความเคารพบูชาท่าน สมชื่อสมนามสมคุณธรรมของท่านที่ได้บำเพ็ญตนมาตั้งแต่ขั้นเริ่มแรก เท่าที่ทราบประวัติของท่าน เป็นพระที่มีความกล้าหาญชาญชัยจริงจังมากทุกอย่าง หลวงปู่มั่นรู้สึกมีความเมตตาเป็นพิเศษ เพราะท่านเอาจริงเอาจังทุกอย่าง มีความเคร่งครัดตามหลักธรรมหลักวินัย ต่อความพากความเพียร การแนะนำสั่งสอนท่านก็จริงเช่นเดียวกับท่านอบรมสั่งสอนได้เด็ดเดี่ยวต่อตนเอง เพื่อชำระสิ่งไม่ดีทั้งหลายออกจากใจจนปรากฏว่าท่านได้มาเป็นครูเป็นอาจารย์สอนพี่น้องทั้งหลาย นับตั้งแต่จันทบุรีมาที่มาศูนย์กลางคือวัดโศการาม

ท่านเป็นพระสำคัญองค์หนึ่ง เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไตรของพี่น้องชาวไทยเรา และเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไตรของบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย เป็นความอบอุ่นจากจิตใจจากธรรมในใจของท่านอย่างแท้จริง ไม่ใช่เพียงเป็นครูเป็นอาจารย์โดยเสกสรรปั้นยอขึ้นมาว่า เป็นอาจารย์ชั้นนั้นชั้นนี้ สอนกันสุมสี่สุมห้าไม่ได้หน้าได้หลัง ทั้ง ๆ ตัวเองก็เป็นเช่นเดียวกัน หาหลักเกณฑ์ไม่ได้ สำหรับท่านอาจารย์องค์นี้ไม่ใช่อย่างนั้น ท่านทรงอรรถทรงธรรมมาเป็นลำดับถ่ายทอดออกมาจากหลวงปู่มั่นโดยตรง

หลวงปู่มั่นในสมัยปัจจุบันนี้ ถ้าครั้งพุทธกาลก็เรียกว่าเป็นพระอรหันต์ทั้งองค์ ประสิทธิ์ประสาทธรรมแก่บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย ทั้งฝ่ายประชาชนและฆราวาส จึงเป็นที่แม่นยำไม่มีคลาดเคลื่อนไม่ว่าจะธรรมประเภทใด เป็นธรรมที่ท่านถอดออกมาจากหัวใจที่รู้ที่เห็นแล้วทุกอย่าง สอนด้วยความมั่นใจ จึงเป็นพลังมากในการแนะนำสั่งสอน เป็นความเด็ดเดี่ยวจากหาญชาญชัย ในการพูดจาภิรยาทำทางทุกอย่างไม่สะทกสะท้าน เพราะถอดออกมาจากความจริงซึ่งมีอยู่กับใจ ใจได้บรรจุธรรมทั้งหลายไว้โดยสมบูรณ์แล้ว นี่หลวงปู่มั่นเป็นอาจารย์ของท่าน

ท่านก็ได้มาตั้งวัดโศการามซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางแห่งบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย มีพระกรรมฐานในภาคต่าง ๆ มาอยู่ที่นี้เป็นจำนวนมาก ก็ได้เดินตามร่องรอยของท่าน สำหรับเราคือหลวงตาบัวเองนั่น เป็นความสนิทสนมเคารพต่อท่านมากมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดนี้ขึ้นมา มีความเกี่ยวข้องกันอยู่เสมอตลอดมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าพูดได้ว่า วัดโศการามนี่คือวัดของเรา แม้จะจากไปอยู่สถานที่ใดก็ประหนึ่งว่าบ้านนี้เป็นบ้านเกิดของเรา จึงเรียกว่าวัดนี้เป็นวัดของเรา ถ้าเป็นหัวหน้าหมู่เพื่อนก็เรียกว่าพี่ชายใหญ่

ของวัดโศการาม เราจึงไปมาหาสู่ด้วยความสนิทใจจริง ๆ กับเพื่อนฝูงต่าง ๆ ซึ่งเป็นรุ่นน้อง ๆ

วันนี้ก็ตั้งหน้าตั้งตามาเพื่อเพื่อนฝูงทั้งหลาย ให้ได้รับคติธรรมต่าง ๆ ซึ่งควรจะได้มากน้อยในการแสดงวันนี้ แล้วพี่น้องทั้งหลายที่มาในวันนี้ก็เป็นวันครบรอบมรณภาพของท่านเจ้าคุณอาจารย์ลี จึงขอพากันระลึกนึกน้อมคุณงามความดีของคนที่ได้สร้างมามากน้อย เพื่อเป็นการบูชาคุณของท่าน ซึ่งได้ประสิทธิ์ประสาทคุณงามความดีให้แก่พวกเราทั้งหลายตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้

และนอกจากนั้นท่านยังสร้างวัด เป็นที่ประดิษฐานความมั่นคงขึ้นเป็นส่วนรวมของบรรดาศิษย์ทั้งหลาย ได้มาบำเพ็ญสมณธรรม นับตั้งแต่พระมาโดยลำดับจนกระทั่งประชาชน จึงขอทุก ๆ ท่านได้อุทิศส่วนกุศลไปถึงท่านด้วยความเทิดทูนใจ ท่านจะรับหรือไม่รับนั้นเป็นเรื่องของท่าน ส่วนคุณงามความดีที่พี่น้องทั้งหลายบูชาเทิดทูนอุทิศถวายท่านนั้น เป็นคุณสมบัติของพี่น้องทั้งหลายอยู่แล้วอย่างเต็มใจ

วัดนี้เป็นสถานที่บำเพ็ญธรรมทั้งหลาย พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก ธรรมะที่เลิศเลอที่สุด พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรกในการครองธรรมเลิศเลอทั้งหลายนั้น เรียกว่าตรัสรู้ธรรมเลิศเลอขึ้นมาสั่งสอนสัตว์โลก จากนั้นก็ทรงประสิทธิ์ประสาทธรรมทั้งหลายให้แก่บรรดาสัตว์ จัดเป็นบริษัท ๔ คือแต่ก่อนมีภิกษุ แล้วภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา จนกระทั่งมาโดยลำดับทุกวันนี้ ประสิทธิ์ประสาทให้ภิกษุสงฆ์ในครั้งนั้นสำเร็จเป็นมรรคเป็นผล เป็นมหาสมบัติเข้าสู่ใจของตนโดยลำดับมา จนปรากฏเป็นสรณะของพวกเราว่า สงฆ์ สรณ คัจฉามิ คือธรรมเกิดขึ้นแล้วในพระทัยของพระพุทธเจ้า เป็นพระทัยที่เลิศเลอสุดโลก สุดสงสาร เลยโลกเลยสงสาร แล้วก็มาประทานพระธรรมที่เลิศเลอนั้นแก่บรรดาสัตว์ทั้งหลาย มีสาวกเป็นสำคัญ

สาวก แปลว่า ผู้สดับตรับฟัง ผู้ศึกษาอบรม ก็ได้สำเร็จเป็นผลประจักษ์พระทัย พระพุทธเจ้ามาตั้งแต่พระอัญญาโกณฑิยาญะ นี้เป็นปฐมสาวก ที่เป็นสักขีพยานแห่งธรรมอันเลิศเลอของพระพุทธเจ้า ที่ทรงตรัสรู้แล้วมาประทานแก่บรรดาสาวกทั้งหลาย มีพระอัญญาโกณฑิยาญะพร้อมกับเบญจวัคคีย์ทั้งห้า เป็นผู้ได้รับธรรมอันเลิศเลอนี้เข้าสู่ใจ กลายมาเป็นสรณะของพวกเราโดยลำดับลำดับ เพราะพระสาวกทั้งหลายบรรลุนิพพานจากการสดับตรับฟัง และอบรมจากพระพุทธเจ้านั้น มีจำนวนมากขึ้นโดยลำดับลำดับ ปฏิบัติธรรมมาโดยลำดับลำดับ จึงเรียกว่า สงฆ์ สรณ คัจฉามิ ของพี่น้องชาวพุทธเราทั้งหลายตลอดมา

ครั้นต่อมาก็มีครูมีอาจารย์ เฉพาะสมัยปัจจุบันนี้ก็คือหลวงปู่มั่นเป็นรากฐานสำคัญที่ดำเนินตามเยี่ยงอย่างของพระพุทธเจ้าที่ทรงบำเพ็ญมาแล้ว มาบำเพ็ญและรู้เห็นธรรมขึ้นภายในจิตใจ จากนั้นก็ประสิทธิ์ประสาทธรรมทั้งหลายที่ท่านได้รู้ได้เห็น จากการบำเพ็ญใน

สถานที่ต่าง ๆ แก่บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย เพราะฉะนั้นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่นทางฝ่ายพระ จึงปรากฏว่า เป็นผู้ตักดวงเอามรรคผลนิพพานจำนวนมาก เช่นเดียวกับครั้งพุทธกาล ที่สาวกทั้งหลายตักดวงเอามรรคผลนิพพานจากพระพุทธเจ้าเช่นนั้น

บรรดาลูกศิษย์ของท่านก็เป็นผู้สามารถตักดวงเอามรรคผลนิพพาน เป็นร่วมโพธิ์ร่ม ไทรแก่โลกเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ จึงกล่าวพูดได้ว่า พุทธศาสนาของเราคือตลาดแห่ง มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่สักแต่ว่าชื่อพุทธศาสนา ไม่สักแต่ชื่อในตำรับตำรา ไม่สักแต่ชื่อว่า บาบบุญคุณโทษ นรก สวรรค์ พระนิพพาน ตลอดเปรตผี เทวบุตรเทวดาต่าง ๆ ที่มีในตำรา แต่เป็นความจริงล้วน ๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ และสาวกทั้งหลายซึ่งมีความเชี่ยวชาญ ต่างกัน ก็สามารถรู้ได้เห็นได้ในธรรมทั้งหลายเหล่านี้ เป็นสักขีพยานพระพุทธเจ้าได้เป็นอย่างดี

เฉพาะอย่างยิ่งคือ บาบมี บุญมี นรกมี และนรกหลุมต่าง ๆ มีแห่งหน้กเบาต่างกันตาม บาบกรรมของสัตว์ที่ทำไว้มากน้อยต่างกัน มีต่าง ๆ กัน ท่านแสดงไว้ว่ามี ๒๕ หลุม สวรรค์ ๖ ชั้น พรหมโลก ๑๖ ชั้น นิพพานหนึ่ง เหล่านี้ บรรดาสาวกทั้งหลายเป็นสักขีพยานของ พระพุทธเจ้าอย่างเต็มหัวใจไม่สงสัย เป็นคู่เคียงกันกับความรู้ความเห็นธรรมอันบริสุทธิ์เลิศ เลอภายในใจของท่าน ความเชื่อในสิ่งทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วนี้ ตั้งแต่บาบ มีบุญมีจนกระทั่งถึงนิพพาน ฝังใจเช่นเดียวกันกับความเชื่อที่ท่านรู้ท่านเห็น ท่านละกิเลส ขาดจากจิตใจกลายเป็นผู้บริสุทธิ์พุทธโธขึ้นมาภายในใจ

ความเชื่อทั้งภายนอกที่เกี่ยวกับท่าน ได้แก่ บาบ บุญ นรก สวรรค์ เข้าไปถึงภายใน คือความบริสุทธิ์แห่งธรรมของท่าน มีน้ำหนักเท่ากัน หากจะลบล้างบาบ บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก ตลอดนิพพาน จนกระทั่งเปรตผีชนิดต่าง ๆ ที่เต็มอยู่ในโลกธาตุนี้ว่าไม่มี ก็ต้อง ลบล้างพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ว่าไม่มีในขณะเดียวกัน คือเป็นความจริงเสมอกัน

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา นอกจากตรัสรู้คือสังหารกิเลสขาดจากพระทัยแล้ว พระจิตสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นมาเป็น โลกวิทู รู้แจ้งทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง โลกใน ได้แก่อริยสังขที่เคยปิดบังลี้ลับพระทัยของพระพุทธเจ้าให้มืดมิดปิดทวาร มองหาสิ่งที่มีเต็ม โลกธาตุนี้ไม่เห็น ก็ได้กระจ่างขึ้นในคืนวันเดือนหกเพ็ญ เรียกว่าตรัสรู้ภายใน ตรัสรู้อริยสังข กำจัดสิ่งที่มีดมัวทั้งหลายเหล่านี้ออกจากพระทัยแล้วก็ เป็น โลกวิทู รู้แจ้งสิ่งต่าง ๆ รอบ พระองค์เอง นับตั้งแต่บาบ บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน สัตว์ทั้งหลาย นี้เรียกว่ารู้ แจ้งทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง

บรรดาสาวกทั้งหลายที่ได้บรรลุธรรมเหมือนพระพุทธเจ้า สิ่งที่ยืนยันเต็มหัวใจมี น้ำหนักเท่ากันกับความบริสุทธิ์ของท่าน ก็คือสิ่งดังกล่าวเหล่านี้ ไม่มีอะไรลดหย่อนต่างกัน เลย หากว่าจะลบล้างสิ่งเหล่านี้ว่าไม่มี ก็เท่ากับลบล้างพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ คือ

พระอรหันต์ มรรคผลนิพพานไม่มีในโลกตามศาสนาที่สอนไว้อย่างแท้จริง ถ้าเป็นผู้สามารถ
 ลบล้างสิ่งเหล่านี้ด้วยความรู้ความเห็นของตนอย่างเต็มใจแล้ว หากเป็นมนุษย์ก็คือเศษ
 มนุษย์ สักแต่ว่ารูปร่างเป็นมนุษย์ ความรู้ความเห็นเป็นภัยต่อตนเองและศาสนธรรมโดย
 ประการทั้งปวงไม่มีทางสงสัย

นี่ละธรรมนี้เป็นธรรมเครื่องยืนยันความจริงแห่งชาวพุทธของเราให้ได้ปฏิบัติ เรา
 อย่าปฏิบัติส่ำส่ำส่ำทำด้วยความหลับหูหลับตา ไม่เห็นก็ลบล้างว่าสิ่งเหล่านั้นไม่มี ถ้าเป็น
 อย่างนั้นแล้วก็เรียกว่าเรานี้สร้างแต่บาปแต่กรรมความมืดหนาสาโหดเข้าสู่ใจ เป็นอันตราย
 แก่ตนเองเป็นอย่างมาก เราเป็นลูกศิษย์มีครูคือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ และครู
 อาจารย์ที่เคยแนะนำสั่งสอนมาแล้วด้วยความถูกต้อง จึงควรปฏิบัติแก้ไขตัดแปลงความรู้
 ความเห็นของตน ที่ขัดแย้งต่อความจริงคือธรรมซึ่งท่านสอนไว้แล้วนั้นโดยลำดับลำดับ

อย่าไปแก้ไขหรือลบล้างธรรมซึ่งเป็นความจริงนั้น ให้เข้าสู่อำนาจความรู้ความเห็น
 อันมีขอบเขตของตนโดยถ่ายเดียว จะเป็นการสังหารตนโดยไม่มีอะไรเหลือเลย สิ่งที่เหลืออยู่
 ก็คือลมหายใจเท่านั้น เมื่อขาดลมหายใจลงไปแล้วสิ่งที่ตนสำคัญมั่นหมายว่าไม่มี เช่น บาป
 บุญ นรก เหล่านี้เป็นต้น ก็จะไม่มีความหมายอันใด จะจมลงในจุดที่ไม่พึงปรารถนา และใน
 จุดที่ตนลบล้างว่าไม่มีนั้นแล คือนรกเป็นสำคัญ

เพราะฉะนั้นชาวพุทธของเรา จึงขอให้ทำความรู้ความเห็นแก้ไขตัดแปลงตนเอง อัน
 โดดที่ขัดข้องต่อศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า ที่ทรงแสดงไว้แล้วโดยถูกต้อง ที่เรียกว่าสวาก
 ขาตธรรม คือตรัสไว้ชอบแล้ว นั่นคือความถูกต้องอันเลิศเลอแล้ว ขอให้ตัดแปลงความรู้
 ความเห็น ที่ขัดแย้งต่ออรรถต่อธรรมต่อความจริงเหล่านี้ไปโดยลำดับ ๆ อย่าได้ฝ่าฝืน
 อย่าได้ฝืนอย่าได้ทำลง ว่าตนมีความรู้ยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า ยิ่งกว่าความจริงทั้งหลายที่
 พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นมาแล้ว และยิ่งต่อความจริงคือธรรมอันเลิศเลอที่ศาสนาทุก ๆ
 พระองค์ และพระอรหันต์ทุก ๆ องค์ท่านทรงไว้แล้ว จะเป็นความขาดทุนสูญุดอกแก่เรา
 เฉพาะอย่างยิ่งคือชาวพุทธเรา

สมัยปัจจุบันนี้ก็เลสมันนับวันแน่นหนาสาโหดขึ้นเป็นลำดับ ๆ ซึ่งแต่ก่อนมันก็เคยมี
 และเป็นข้าศึกต่อสัตว์โลกมานานเป็นยุคเป็นสมัย เวลาไม่มีพระพุทธเจ้ามาเบิกทาง มากัน
 กางหวงห้าม หรือด้านทานสิ่งที่เป็ข้าศึกคือกิเลสทั้งหลายเหล่านี้ สิ่งเหล่านี้ก็มีอำนาจ
 ครอบงำบีบบังคับสัตว์โลก ให้มีความเดือดร้อนความทรมานหาประมาณไม่ได้ เมื่อมี
 พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์มาตรัสรู้แล้ว ก็ทรงสั่งสอนเบิกทางอันปิดตันของกิเลส ที่มันปิด
 มันทันเอาไว้ให้มันมีทางออกไปได้ ด้วยการสร้างคุณงามความดี เชื้อบาป บุญ นรก สวรรค์
 พรหมโลก นิพพาน ตลอดจนสัตว์ทั้งหลายเต็มโลกธาตุนี้มีเคลื่อนมาที่กัปกัปกักลับแล้ว

ให้พากันชำระจิตใจแก้ไขจิตใจของตน อย่าเป็นศาสดาตาบอดไปปลบล้างคำสอนของ พระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นความจริงล้วน ๆ นั้นให้เข้าสู่อำนาจของตน เป็นศาสดาองค์เอกแห่ง พระพุทธเจ้า จะเป็นการสร้างความลุ่มจมให้แก่ตัวของเราโดยถ่ายเดียวเท่านั้น จึงขอให้รีบ แก้ไข ธรรมท่านสอนลงจุดใด นั้นแลจุดที่บกพร่องจะอยู่ในจุดนั้น ท่านตำหนิตรงไหนจุด ความบกพร่องจะอยู่ในจุดนั้น

ยกตัวอย่างใกล้ ๆ ที่เราไม่เห็นที่อื่นที่ใดแหละ แต่มีอยู่ที่เราทุกคนรู้ด้วยกันทุกคนนี้ เราจะปฏิเสธได้ไหมว่าพระพุทธเจ้าแสดงว่ากิเลสมีอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก ฟังให้ดี เราเป็น สัตว์โลกแต่ละราย ๆ พระพุทธเจ้าแสดงว่า กิเลสไม่อยู่ในต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศ โลกธาตุ นี้ไม่เป็นที่อยู่ของกิเลส กิเลสจะอยู่ในหัวใจของสัตว์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น นี่ประการหนึ่ง

แล้วคำว่ากิเลสมีกี่ประเภท ท่านแสดงส่วนใหญ่ ๆ ขึ้นมาจากหลักใหญ่คืออวิชชา ความมืดมิดปิดใจของสัตว์ทั้งหลาย ที่บอดสุดยอดก็คืออวิชชาปิดหัวใจสัตว์โลก นี่ก็เป็น ประเภทหนึ่งแห่งกิเลส มีไหมในหัวใจของเรา อันที่สองแยกออกมาเป็นกิ่งเป็นแขนงใหญ่ ๆ คือความโลภ ความอยากความทะเยอทะยาน ความได้ไม่พอ ความติดความดันเพราะ อำนาจแห่งความหิวโหย เป็นความทุกข์อันหนึ่งที่บีบบังคับภายในจิตใจของเรา ผลักไส จิตใจของสัตว์โลกให้ติดให้ดันให้ทะเยอทะยาน หากความสุขไม่ได้ มีไหมในหัวใจของเรา

ถ้าพระพุทธเจ้าแสดงเป็นความผิดไป สิ่งเหล่านี้ต้องไม่มีในหัวใจของสัตว์โลก แต่ นี้เรากียืนยันในตัวของเราอยู่แล้วประจักษ์ทุกคนว่า ความโลภ ความอยากความทะเยอทะยาน นี้มีอยู่ในหัวใจ หนักเบาเล็กน้อยขึ้นเป็นจังหวะขึ้นเป็นคลื่น ๆ ของมันแล้วแต่จะได้รับ อารมณ์อะไรเข้ามาเสริมไฟคือความโลภนี้ให้ลุกลามมากขึ้นเพียงไร แล้วความโกรธ ความ จุณเฉียว ความไม่พอใจ ความเคียดแค้นถึงกับต้องอาฆาตมาดร้ายฆ่าฟันรันแทงกัน เหล่านี้ มีไหมในหัวใจของพวกเรา ที่พระพุทธเจ้าแสดงว่านี่คือกิเลสซึ่งอยู่ในหัวใจของสัตว์ เรา ปฏิเสธพระพุทธเจ้าได้ไหมว่าสิ่งที่กล่าวนี้ไม่มีในหัวใจของเรา นี่ประการหนึ่ง

เอาหลักใหญ่นี้มาเป็นเครื่องยืนยันกัน ถ้าว่าพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนสัตว์โลกผิดไป สิ่งเหล่านั้นเรามองไม่เห็น สิ่งที่เรามองเห็นนี้เป็นเครื่องยืนยันได้ไหม พิจารณาเอา ยิ่งราคะ ตัณหาความรักความชอบใจในหญิงในชาย สัตว์แต่ละประเภทมีตัวผู้ตัวเมียเป็นคู่กันมา เพราะอำนาจแห่งกามตัณหามันมัดคอติดกันแยกกันไม่ออก นี่คือราคะตัณหาฝังอยู่ในใจ จิตใจ ตัวนี้ตัวกินไม่อิ่มพอ กินเท่าไรกินจนกระทั่งวันตาย ยิ่งกินยิ่งหิวยิ่งโหย ได้เท่าไรยิ่ง ทะเยอทะยานอยากได้มากไม่มีเมื่อพอในจิตใจ คือกามตัณหาหรือว่าราคะตัณหา นี้ มีไหม ในหัวใจของพวกเราทั้งหลาย

ถ้าหากว่าพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนว่ากิเลสมีอยู่ในหัวใจของสัตว์ แต่ไม่มีในหัวใจของ เรา เป็นไปได้ไหมมีไหม เรายอมรับความจริงอันนี้ไหม ถ้ายอมรับความจริงอันนี้แล้ว ความ

จริงเหล่านี้ก็คือเครื่องปิดบังจิตใจของเราให้มีติดบอดอยู่ทุกวันนี้ ไม่สามารถที่จะมองเห็นความจริงทั้งหลาย ที่พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ ทรงโลกวิทู สั่งสอนโลกด้วยความรู้แจ้ง เห็นจริงในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นว่ามี ๆ ก็กับการปฏิเสธด้วยความมีติดบอดของเรานี้ว่าไม่มี มันเข้ากันไหม เอามาเทียบอย่างนี้ เราเป็นชาวพุทธต้องพิสูจน์ตัวเองกับหลักความจริง และความจอมปลอมของใจเรานี้ ซึ่งรบรากันอยู่ตลอดเวลา หรือลบล้างกันอยู่ตลอดเวลา เอามาพิสูจน์ตัวเองเพื่อหาทางออก

นี่ละศาสนาของพระพุทธเจ้า เป็นศาสนาที่คงต่อการพิสูจน์ได้อย่างแท้จริง นับตั้งแต่กิเลสประเภทต่าง ๆ ในหัวใจของเรา ตลอดสิ่งทั้งหลายที่มีเต็มโลกธาตุนี้ ทั้งดีทั้งชั่วสับสนเต็มไปหมด พระองค์แสดงว่ามีว่าจริงอย่างนั้น ให้เรามาพิสูจน์ตัวของเรา เชื่อว่าความโลภ ความโกรธ ความหลง อวิชชาตัวมีติดบอดที่สุด จอมกษัตริย์วัฏจักรมัตติจิตใจของเรา ให้หาเวลาว่างกระจำงแจ่มแม้ชั่วฟ้าแมงก็ยังไม่ปรากฏ อย่างนี้มีไหมในหัวใจของเรา ให้เอามาพิสูจน์ เมื่อเราพิสูจน์อย่างนี้แล้วเรารู้ว่า มี ที่นี้สิ่งเหล่านั้นพระพุทธเจ้าก็แสดงเป็นความจริง เช่นเดียวกันกับว่ากิเลสมีในหัวใจของสัตว์ นี่ละเป็นเครื่องพิสูจน์สำหรับชาวพุทธเรา อย่าเชื่อดัน ๆ เด่า ๆ ให้กิเลสมาหลอกลวง

แล้วเวลานี้กิเลสยิ่งสั่งสมตัวแผ่อ่านาจนมากทีเดียว ความโลภก็มาก เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสาร ใครก็จะมีแต่หวังจะร่ำรวยจากความโลภความทะเยอทะยาน ทั้ง ๆ ที่ความโลภความทะเยอทะยานนั้นคือพินคือไฟ เผาไหม้คนให้ทุกข์จนไปได้ ตลอดถึงล่มจมไปเลย เพราะความอยากความทะเยอทะยานพาดิตพาดัน เมื่อไม่สมหวังแล้วก็ล่มจมไปได้นี้คือกิเลสสังหารคนหลอกลวงคน ให้เราจำเอาไว้ เรื่องราคะตัณหาก็ดังที่เคยแสดงแล้ว

นี่เราพูดถึงรากฐานอันใหญ่โตของพระพุทธศาสนาที่นำมาสั่งสอนโลก ตลอดครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ได้ปฏิบัติตาม กำจัดกิเลสออกจากจิตใจตามสถานที่ต่าง ๆ เฉพาะอย่างยิ่งศิษย์หลวงปู่มั่น องค์ไหนบวชมาเข้าอยู่ในป่าในเขาลำเนาไพร ตามหลักพระโอวาทที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ว่า รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสหาย ปทุพชฺชา ตตฺถ เต ยาวซีวิ อุตฺตสาโห กรณียะ บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลาย ไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขาตามถ้ำ เงื่อมผา หรือป่าช้าป่ารกชัฏ เพื่อประกอบความเพียรด้วยความสะดวกสบาย เพราะสถานที่เช่นนั้นไม่มีสิ่งรบกวน สะดวกแก่การทำความพากเพียร จงทำความอุตสาหะพยายามอยู่ในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด นี่คือพระโอวาทของพระพุทธเจ้า ประทานแก่พระสงฆ์ผู้ต้องการจะชำระกิเลส ซึ่งเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้อยู่ในใจนี้ ให้ออกจากใจ ด้วยสถานที่เหมาะสมในการกำจัดมัน

สิ่งที่ผูกมัดพันพัวพันที่สุดเฉพาะนักบวชเรา ท่านก็สอนวิชากำจัดให้โดยถูกต้อง ไม่ผิดพลาดไปไหนเลย วิชาที่พระพุทธเจ้าจะเรียกว่า เครื่องปราบกิเลสในชั้นปรมาณูก็ไม่ผิด

ท่านประธานพระโอวาทคือศาสดาอาวูที่สำคัญ ให้ทันกับกิเลสตัดหน้าตัวหยาบโกลนนี้ลงว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง นี้แลเป็นภูเขากูเราปิดกั้นหัวใจสัตว์โลก ทั่วดินแดน ไม่มีใครสนใจจะทำลายมันลงได้ และไม่มีใครทำลายได้อย่างง่ายดาย นี้แลคือ ข้าศึกศัตรูอันใหญ่หลวงของกิเลส ที่มันผูกมัดจิตใจของสัตว์โลก ให้ลุ่มหลงไปตามมันและ วิ่งตามมันไม่มีวันรู้สึกตัวได้เลย ด้วยอำนาจแห่งความทะเยอทะยานของกิเลส พระพุทธเจ้า ก็ประธานพระโอวาทนี้ให้ เกสาเป็นอย่างไร นั่นท่านสอนพระ

ที่นี้พวกเราซึ่งมีกิเลสเต็มหัวใจจะนำไปปฏิบัติก็ได้ ถึงไม่ขึ้นสละกิเลสขาดจากใจก็เป็นเครื่องบรรเทา กัน ไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม เฉพาะอย่างยิ่งเรื่องกามกิเลสขึ้นจากผมสวย ขนงาม เล็บ ฟัน หนัง อะไรงาม ๆ อย่างนี้ นี่มันหลอกเราให้เป็นบ้าอยู่เวลานี้ ขรवासักกับพระ เป็นบ้าด้วยกัน เพราะหลงผม หลงขน หลงเล็บ หลงฟัน หลงหนัง หนังห่อกระดูกไว้เพียง บาง ๆ เท่านั้นไม่ได้หนาเท่าไบลานเลย นอกจากนั้นยังมีซี่เหงือซี่เคลพอกเต็มไปหมดใน ผิวหนังที่เข้าใจว่าสะอาด ๆ นั้น

ตัวนี้ตัวปิดบังจิตใจของสัตว์โลกให้มีตมิดปิดตา มองหาความจริงทั้งหลายไม่เห็นเลย วิ่งตามความจอมปลอมซึ่งมันไม่มี แต่กิเลสเสกสรรปั้นยอขึ้นว่ามี แล้วหลงตามกันลม ๆ แล้ง ๆ ว่าผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เป็นของสวยของงาม เป็นของจีรังถาวรแน่นอนหนามันคง มันสวยมันงามที่ไหน ป่าช้าเต็มไปหมด เฉพาะมนุษย์ของเราตั้งบ้านที่ไหนตั้งป่าช้ากันที่นั่น เผาศพเผาเมรุกันกับสิ่งเหล่านี้แล มันสวยงามที่ไหน มันจีรังถาวรที่ไหน แล้วทำไมจึงต้องได้ เผากันถ้าหากเป็นสิ่งที่แน่นอนแล้ว เป็นที่วางใจได้แล้ว

พระพุทธเจ้าทรงสอนลงจุดนี้ที่สัตว์โลกหลงกันอย่างมากมาย หลงกันอย่างลุ่มเนื้อ ลุ่มตัว หลงกันจนเลยเถิด กลายเป็นเสกสรรปั้นยอสิ่งจอมปลอมนี้ให้เป็นความจริงขึ้นมา แล้วเหยียบย่ำความจริงคือธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ให้ลุ่มจม เหลือตั้งแต่สิ่งเหล่านี้ แม้อำนาจเต็มบ้านเต็มเมือง การอยู่การกินการใช้การสอย มีแต่กิเลสตัวนี้ชักจูงให้พาอยู่พา กินพาใช้พาสอยจนเลยขอบเขต แล้วสร้างทุกข์ขึ้นมาโดยลำดับแก่สัตว์โลกทั่ว ๆ ไป พระพุทธเจ้าก็สอนลงในจุดนี้ จุดนี้เป็นสำคัญมาก นี้เราหมายถึงพระโอวาทที่จะตัดดวงเอามรรคผลขึ้นมาเป็นสรณะของตัวเอง และเป็นสรณะของโลกทั่วไป ท่านสอนลงในธรรมจุดนี้ นี้แลคลังแห่งธรรมอยู่ตรงนี้

เวลานี้กิเลสตัวที่กล่าวถึงนี้กำลังปิดบังความจริงทั้งหลายไว้ไม่ให้เห็น มันประดับ ตกแต่งให้เป็นของสวยของงามกลบความจริงไว้หมด จึงต้องให้เปิดขึ้นมาด้วยการพิณิจ พิจารณา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เป็นยังไง เมื่อเห็นตามหลักความจริงทะลุเข้าไปถึงร่างกาย ทุกส่วน ทั้งภายในภายนอก หากความสวยงามไม่ได้แม้เท่าเม็ดหินเม็ดทรายแล้ว จิตก็ต้อง ถอนตัวออกมาจากความยึดมั่นถือมั่น อันเป็นเหมือนภูเขาทั้งลูกหนักอึ้งเต็มหัวใจนี้เบาหวิว

ขึ้นมา จากการพิจารณาถอดถอนสิ่งเหล่านี้ รู้ตามหลักแห่งความเป็นจริงของมันแล้ว นี่ก็เป็นขั้นหนึ่งแห่งธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนสัตว์โลก เพื่อบรรเทาทุกข์ของสัตว์โลกซึ่งเต็มไปด้วยกองทุกข์ เพราะกามกิเลสนี้เป็นสำคัญ

หนักมากที่สุดคือกามกิเลส ไม่มีอะไรหนักมากกว่ากามกิเลสผูกมัดหัวใจสัตว์โลกทั้งหญิงทั้งชาย ทั้งสัตว์ทั้งบุคคล ทั้งนักบวชและฆราวาส มันไม่เลือกหน้า เหยียบย่ำทำลายไปได้หมด ถ้าไม่มีธรรมเข้าเคลือบแฝงหรือเข้าชำระล้าง พระพุทธเจ้าจึงสอนผู้ที่จะมาเป็นสรณะของตัวเองและเป็นสรณะของโลก ให้ย่ำเข้าไปในจุดนี้ เอาวิชาความรู้เฉพาะอย่างยิ่งที่ว่ากรรมฐาน ๕ นี้ก่อน แล้วเข้าไปอยู่ในป่าในเขา พินิจพิจารณาเป็นการเป็นงานจริง ๆ อิริยาบถทั้งสี่คือ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก ตับ ไต ไข่มุก อาหารใหม่ อาหารเก่า นี่เป็นสนามรบสู้กันกับกิเลสที่เห็นว่าเป็นของสวยของงาม ตามหลักความจริงคือมันไม่สวยไม่งาม จิตใจก็ถอดถอนจากอันนี้ขึ้นมา จนกระทั่งถอดถอนได้โดยเด็ดขาดในกามกิเลสนี้แล้ว กองทุกข์ทั้งมวลในแดนกิเลสที่ครองหัวใจเรา นี้ เรออยากจะพูดว่า ๙๐% คือกามกิเลสเป็นกองทัพใหญ่ ครอบไว้หมดทั้ง ๙๐%

เพราะฉะนั้นความทุกข์จึงมีมากต่อบรรดาสัตว์ทั้งหลาย ผู้ไม่สนใจแก้ไขหรือบรรเทา กิเลสตัวนี้ให้เบาบางลงบ้างเลย แม้ที่สุดผิวกับเมียอยู่กันก็หาความสุขไม่ได้ เพราะผิวก็อยากได้เมียใหม่ เมียก็อยากได้ผิวใหม่ คนนั้นก็อยากได้คนนี้ก็อยากได้ ไปหากวันมาแล้วมาเผากัน ก็เพราะกิเลสตัวนี้เองที่มันจุกมันลากลมไม่ให้อัจฉกรวเจิทั้ง ๆ ที่เป็นมนุษย์อยู่ที่นี่แหละ มันก็เผากันทั้งเป็นในบ้านในเรือน คือกามกิเลสตัวนี้เป็นสำคัญ ท่านจึงสอนเน้นหนักลงในจุดนี้

ถ้าผู้สามารถที่จะถอดถอนมันได้ก็ให้ถอดถอนเสียโดยสิ้นเชิง ความทุกข์ทั้งหลายที่แบกที่หามหนักหน่วงที่สุดก็คือกามกิเลสนี้ ขาดสะบันงาไปในขณะที่กิเลสตัวนี้หลุดลอยลงไปจากใจ ความทุกข์อย่างอื่นไม่ค่อยมี ความกังวลวุ่นวายคิดส่ายแสต่าง ๆ มีแต่เรื่องของกิเลสตัวนี้ออกทำงานออกสนามรบ ก่อไฟก่อไฟเผาเผาเราทั้งนั้น พอ กามกิเลสนี้ได้ขาดสะบันงาไปจากใจแล้ว อารมณ์ทั้งหลายที่เคยเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตลอดมานั้น หายเงียบไปตาม ๆ กันหมดกับกามกิเลสตัวนี้

นี่แหละเราไม่สามารถที่จะถอดถอนได้ จนกระทั่งกามกิเลสหายเงียบไปหมดก็ตาม สำหรับเราที่เป็นฆราวาสก็ขอให้ธรรมเป็นเครื่องบังคับมัน ให้อยู่ในความพอดีพอดี อย่าตื่นเป็นบ้าจนเกินไป ว่าสวยว่างามจนลืมนื้อลืมนิ้ว ที่แรกเห็นเมียของตัวก็ว่าสวยงาม ๆ เห็นผิวของตัวก็ว่าสวยงาม ๆ ครั้นอยู่ด้วยกันไม่พอสองวันสามวันเบื่อแล้ว เมียก็เบื่อผิว ผิวก็เบื่อเมีย แล้วไปหาผู้หญิงใหม่มาผู้ชายใหม่มา โดยเสกสรรขึ้นมาว่าผู้หญิงคนนี้สวยงาม

กว่าเมียเรา ผู้ชายคนนั้นสวยงามกว่าตัวของเรา นี่คือกิเลสหลอกมันหลอกไปอย่างนั้น
สุดท้ายก็ตื่นสุดขีดตื่นหากัน นี่คือความลืมนิ้ว

ครั้นได้มาแล้วก็มาเป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้ตลอดเวลา ผัวกับเมียนอนด้วยกันไม่สนิท
ติดแนบอยู่ด้วยกันก็ตามแต่หาความไว้วางใจกันไม่ได้ เพราะกิเลสตัวนี้เข้าทำลายจิตใจให้
เกิดเป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้ตลอดเวลา คือสุขอยู่ภายในหัวใจ นี่แหละโทษแห่งความลืมนิ้ว
ลืมนิ้ว เห็นกามกิเลสนี้เป็นของเลิกละ จนกระทั่งลืมนิ้วลืมนิ้วเมีย ไปหาหญิงอื่นใดชายอื่นใด
มามันก็เท่ากัน ไม่มีอะไรนอกเหนือไปจากกัน ว่ามีก็เท่ากัน มากน้อยก็มีเท่ากัน ไม่มีอะไร
แปลกต่างกัน

แต่กิเลสตัวนี้มันก็เสกสรรปั้นยอว่าเป็นพิเศษ ๆ ถ้าว่าหญิงอื่นนอกจากเมียก็เป็น
พิเศษกว่าเมีย ประหนึ่งว่าผู้หญิงคนหนึ่งนั้นมี ๒๐ ที มี ๓๐ นม นมมีรอบตัว ทีมีรอบตัว
เก่งกว่าเมียของเรา เมียของเรามีเพียงทีเดียว นมก็มีเพียงสองเต้าเท่านั้น ผู้หญิงคนนั้นมี
มากกว่าเมียเรา เห็นไหมกิเลสหลอกคน แล้วก็มาอวดเมียเจ้าของ ในขณะที่เอามาอวดเมียก็
คือเอาไฟมาเผาเมียตัวเอง เพราะกิเลสตัวหลอกหลงต้มตุ๋นกันนี้ แล้วฝ่ายผู้หญิงก็
เหมือนกัน ผัวของเราก็มีครบเครื่องทุกอย่างทุกอย่างขาดตกบกพร่องที่ไหน ทั้งหญิงทั้งชายที่
เป็นัวเป็นเมียกัน ครบสมบูรณ์มาตั้งเต็มแต่ไหนแต่ไรแล้ว นี่คือการพอดีสำหรับโลก
ครองกันเป็นอย่างนี้

แต่กิเลสมันไม่พอดิบพอดี มันยังหาพิเศษหาลำไฟเอาจากที่ต่าง ๆ ถ้าเป็นผู้หญิงก็
ไปหาผัวใหม่ ไปหาไอ้หนุ่มใหม่มาแล้วมาอวดผัวตัวเอง ก็เหมือนอย่างที่ว่านั่นแหละ นี่
ผู้ชายคนนี้เขามี ๒๐ ควยหนา แกมีควยเดียวสู้เขาไม่ได้ ยอมให้เขาเสียนะพ้อไอ้หนู ถ้า
ผู้ชายก็ผู้หญิงคนนั้นมีตั้ง ๓๐ นม มี ๒๐ ที แม้อีหนูนั้นมีเพียงทีเดียว นมสองเต้า สู้เขา
ไม่ได้ ยอมให้เขาเสียนะพ้ออย่างนี้ แล้วมันเป็นความจริงไหมที่เป็นอย่างนี้ เหมือนเอามาอวดกัน
อย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่ก็มีเท่ากัน

เรื่องกามกิเลสต้องครองกันไปตามความมีเท่ากัน มีหญิงก็คน ชายก็คน เต็ม
โลกธาตุก็มีเท่ากันหมด แล้วไปตื่นติดหาอะไร ถ้าไม่ใช่กามกิเลสสร้างฟินสร้างไฟเผาไหม้
ในหัวใจของโลก ให้เดือดร้อนวุ่นวายหาเมืองพ้อไม่ได้ ก็เท่ากับหากองทุกข์เพียงพ้อไม่ได้
นั่นเอง ต้องเผาไหม้ตลอดเวลา นี่คือกามกิเลสที่เผาไหม้สัตว์ทั้งหลาย ไม่มีศาสนาไม่มีธรรม
เป็นเครื่องป้องกันตัว

เพราะฉะนั้นเราเป็นชาวพุทธ แม้จะไม่ได้แบบฉบับที่ท่านถอดถอนกามกิเลสนี้ออก
จากใจ เราก็ขอให้ครองกันด้วยความเป็นผู้มีธรรมในใจ สามิให้ยินดีแต่ภรรยาของตนเพียง
คนเดียวเท่านั้น กิเลสมันจะหลอกว่านี่พันที่พันควยมากก็ตามเราไม่สนใจ เราเห็นประจักษ์
แล้วว่าผัวเรามีควยเดียว เมียเรามีทีเดียวเห็นประจักษ์ นอนกอดกันอยู่ตลอดเวลา เราไป

สงสัยอะไรกับกิเลสหลอกลวง พอจะไปตื่นตื่นหันมาเอาไฟเผากันอย่างนี้ เอาธรรมเข้าบีบ บังคับซี ผู้มีศีลมีธรรมต้องเป็นผู้มีขอบเขต อดปุจฉา มีผิวเดียวพอแล้ว กำจัดปิดปากอง ทุกข์ที่จะล้นหลามเข้ามาเพราะความไม่พอดีนี้ ออกเป็นลำดับลำดับ ให้อยู่ในความพอดี เพียงผิวเดียวเมียดเดียวเท่านั้น เป็นสุขแล้ว

ใครจะเลิศเลอยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าเรื่องความเฉลียวฉลาด สัตว์โลกที่ยังละไม่ได้ พระพุทธเจ้าก็นำธรรมความพอดีมาให้ปฏิบัติตามเส้นทางนี้ คือให้มีผิวเดียวเมียดเดียว อย่าไปหาที่อื่นใดมาเพิ่มเติม จะเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ทันที ถ้ามีเพียงผิวเดียวเมียดเดียวเท่านั้น จะมีความสนิทติดใจ มีความหวังพึ่งเป็นพึ่งตายเป็นความอบอุ่นแก่ทั้งหญิงทั้งชาย ทั้งผิวทั้ง เมียดตลอดไป นี่ธรรมท่านจึงมีบังคับเอาไว้ให้อยู่ในความพอเหมาะพอดีอย่างนี้ นี่เรียกว่า ธรรมชั้นฆราวาสเราที่ละมันไม่ได้ ให้มีธรรมเป็นเครื่องปกครองรักษา อย่าให้เป็นไฟลามทุ่ง อย่าให้เป็นไฟนอกเตา จะเผาไหม้ไปหมดไม่มีที่สิ้นสุดยุติได้เลย

นี่พูดถึงเรื่องกามราคะ รุนแรงมากที่สุด ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรรุนแรงมาก ยิ่งกว่ากามกิเลส พระพุทธเจ้าจึงสอนบรรดาภิกษุทั้งหลายให้ไปอยู่ในป่าในเขา เพื่อชำระสิ่ง เหล่านี้ สอนวิชากำจัดกิเลสตัวราคะตัณหาด้วย เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ตลอดอาการ ๓๒ เพื่อพิจารณาพิจารณาถูบรอบขอบชิดกับมันแล้วปล่อยวางไว้ กามกิเลสก็ถอนออกจากใจ ความทุกข์แทบจะพูดว่าไม่มี เพราะกิเลสตัวนี้เท่านั้น ๙๐% เป็นผู้บีบบังคับหัวใจของสัตว์ โลกไว้ พออันนี้ผ่านไปแล้วถ้าจะพูดตามหลักวิชา ท่านเรียกว่าเป็นผู้สำเร็จพระอนาคามีแล้ว คือกามกิเลสละขาดสะบั้นไปจากจิตใจแล้ว เรียกว่าสำเร็จพระอนาคามี

สิ่งกีดขวางมหันตทุกข์ทั้งหลายที่เคยฝังจมภายในจิตใจ ได้ขาดสะบั้นลงพร้อมกันกับ กามกิเลสซึ่งเป็นตัวเหตุนี้ขาดสะบั้นลงจากจิตใจ เหลือแต่ความรู้ที่มีความเบาหวิวภายในตัว ถ้าเรียกว่าโลกก็เป็นโลกจิตสว่างหรือธรรมสว่างขึ้นอีกชั้นหนึ่ง ไม่มีกามกิเลสนี้เข้าปิดบังบีบ คั้น เป็นธรรมที่สว่างไสวขึ้นภายในตัว ด้วยเหตุนี้แลพระอนาคามีที่ท่านตัดกามกิเลสนี้ให้ ขาดจากใจลงไปแล้วท่านจึงไม่กลับมาเกิดอีก รู้อยู่ในหลักธรรมชาติของจิตเอง ไม่ต้องไป ทูลถามพระพุทธเจ้า เพราะทรงชี้แจงแบบนั้นถูกต้องแล้วจะไปทูลถามพระองค์หาอะไร

เมื่อพิจารณาอย่างที่ทรงสอนไว้บรรยายนี้ให้ถูบรอบขอบชิด จิตใจปล่อยเองวางเอง ราคะตัณหาขาดสะบั้นไปจากจิตใจ จิตครองตั้งแต่เรื่องนามธรรม วัตถุเหล่านี้ไม่เข้า เกี่ยวข้องแล้ว จิตนั้นเป็นจิตอัตโนมัติแล้วที่นี้ พอสำเร็จเป็นพระอนาคามีแล้วเรียกว่าพระ อริยบุคคล ชั้นพระโสดาเป็นชั้นหนึ่ง สกิทาคาอันดับสอง อนาคาเป็นอันดับสาม เรียกว่า พระอริยบุคคลชั้นที่สาม จากนั้นไปจิตของท่านจะเป็นอัตโนมัติ เป็นความ پاکเพียรอยู่ใน ตัวของท่านเอง ไม่มีอริยาบถว่ายว่ายว่าเดินว่านั่งว่านอน เว้นแต่หลับเท่านั้น อยู่ที่ไหนมีแต่

การกำจัดกิเลสส่วนที่ยังเหลืออยู่อันเป็นส่วนละเอียดนั้น ให้จิตจางหายไปจากใจโดยลำดับ ลำตา

ถ้ามีชีวิตอยู่ก็เร่งความเพียรกำจัดสิ่งเหล่านี้ให้เร็วยิ่งขึ้น ก็สำเร็จมรรคผลนิพพานได้อย่างรวดเร็ว เช่นสำเร็จนิพพานในชาตินั้น ถ้าหากว่าตายไปแล้ว ธรรมชาติของจิตดวงนี้ก็เป็นความเพียรอัตโนมัติของตน แต่ไม่มีใครเร่งเพราะเจ้าของตายไปแล้ว หากเป็นหลักธรรมชาติของจิตดวงนี้เอง เป็นผู้ที่จะแก้แล้วสามารถเป็นลำดับลำตาไป ถ้าเป็นผลไม้ก็เรียกว่าห้ามแล้ว ถึงจะบ่มหรือไม่บ่มก็สุก แต่ถ้าบ่มแล้วก็สุกเร็วขึ้น คำว่าบ่มได้แก่เจ้าของยังครองชั้นอยู่ ก็เร่งความพากความเพียร ซึ่งเท่ากับบ่มผลไม้ มันก็สุกเร็วยิ่งขึ้น ถ้าเจ้าของตายไปเสีย ผลไม้นั้นแก่แล้วก็ค่อยสุกไปโดยลำดับ สุดท้ายก็ถึงวิมุตติพระนิพพานเช่นเดียวกันไม่กลับมาเกิดอีก

ท่านผู้สำเร็จเป็นพระอนาคามีแล้ว ชั้นเกิดที่แรกของท่านที่เป็นส่วนหยาบก็นับแต่ อวิหา อตปปา สุทฺสสา สุทฺสสี อกนิฏฺฐา นี้คือที่เกิด สถานที่เกิดที่อยู่ของพระอนาคามีตามลำดับแห่งชั้นหยาบละเอียด จนกระทั่งถึงชั้นอกนิฏฐา เป็นชั้นที่ละเอียดสุดยอด หลังจากนั้นแล้วก็ปรินิพพาน คือบริสุทธิ์โดยหลักธรรมชาติเอง ไม่ต้องมีใครไปแนะนำสั่งสอน เป็นไปเองอย่างนั้น นี่ละเมื่อถึงขั้นนี้แล้วก็เรียกว่ากองทุกข์ทั้งหมดนี้ ได้ขาดสะบั้นลงไปจากจิตใจไม่มีส่วนใดเหลือ

ความทุกข์ที่หนักมากที่สุด ก็คือความทุกข์ของผู้ที่เป็นคลังกามกิเลส เราจะเห็นได้เวลาขึ้นเวที ขึ้นเวทีคือประกอบความพากความเพียรอยู่ในสถานที่ต่าง ๆ ดังที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ให้ไปอยู่ตามรุกขมูรุ่มไม้ แล้วนำหลักวิชานี้ไปกำจัดกิเลสตัวนี้ ซึ่งเป็นความสะตวกในสถานที่เช่นนั้น จนกระทั่งกำจัดมันได้โดยสิ้นเชิง ทุกข์ที่ทำให้ฟ้าดินถล่มเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ตลอดเวลาไม่มีเวลาบกบาง จากอำนาจแห่งกามกิเลสและราคะตัณหา นี้จะขาดสะบั้นลงไปทันที ทุกข์เล็กน้อยเป็นอารมณ์ของจิตอารมณ์ของธรรมชั้นละเอียด เช่นพระอนาคามี ก็มีแต่ความดูตึ่มในความพากความเพียรที่จะทำให้หลุดพ้นโดยถ่ายเดียว ไม่ต้องมีการบีบการบังคับประการใดเลย จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพานได้

นี่เรียกว่าผลแห่งการปฏิบัติตามหลักศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า ตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ คงเส้นคงวาหนาแน่น จึงเรียกว่ามัชฌิมาปฏิบัติ ธรรมที่ทรงแสดงไว้แล้วเป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสำหรับผู้บำเพ็ญอยู่ด้วยดี ไม่มีตลาดเคลื่อนไปจากที่ไหนเลย

ที่นี้พวกเราทั้งหลายนับถือพระพุทธศาสนา หลักใหญ่ก็ต้องอาศัยพระเจ้าพระสงฆ์ครูบาอาจารย์ เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นแม่เหล็กเป็นเครื่องดึงดูดให้เกิดความอบอุ่นมีกำลังใจ ท่านเหล่านั้นก็เป็นผู้ทรงมรรคทรงผลด้วยความปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของตนมา

ศาสนาของเราจึงเป็นศาสนาที่อบอุ่นด้วยมีผู้ทรงมรรคทรงผลตลอดมา จนกระทั่งถึงตัวของเราเอง ก็ได้อุตสาหะพยายามบำเพ็ญคุณงามความดี ด้วยการให้ทาน ด้วยการรักษาศีล ด้วยการเจริญเมตตาภาวนา ซึ่งล้วนแล้วตั้งแต่อบรมธรรมเข้าสู่ใจ เพื่อความเยือกเย็นอบอุ่นแก่จิตใจ เป็นหลักใจแก่ชาวพุทธเราทั้งหลาย

ขอให้ทุก ๆ ท่านจงพิจารณาพิจารณาและปฏิบัติตามธรรมที่กล่าวมาเบื้องต้นนั้น ก็ขอให้ฟังให้ดีให้ถึงใจ เรื่องบาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ตลอดสัตว์ประเภทต่าง ๆ นี้มีเกลื่อนโลกธาตุมาตั้งแต่เริ่มก็กับก็กลับ อย่าตั้งความอาฆาตพยาบาทชัวยาวรู้รอดฉลาดไปปลบล้างสิ่งเหล่านี้ว่าไม่มี ถ้าไม่อยากฉิบหายทั้งเป็น ให้พยายามแก้ไขตัดแปลงความรู้ความเห็นของตนที่เป็นภัยต่อตน และปลบล้างสิ่งเหล่านี้ออกจากใจโดยลำดับ และพยายามดำเนินตามทางของพระพุทธเจ้าด้วยการสร้างคุณงามความดี ละบาป บำเพ็ญบุญต่อไป เราจะเป็นลูกศิษย์ที่มีครู

เราเป็นคนตาบอดต้องอาศัยคนตาดีเป็นผู้ชักจูง วัณธรรมของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตาดี ธรรมเป็นเครื่องสว่างกระจ่างแจ้ง และครูบาอาจารย์เป็นผู้ตาดี แนะนำสั่งสอนอย่างไร ให้เราปฏิบัติตามท่านแล้วเราก็จะค่อยเป็นไป เหมือนคนตาบอดเดินตามคนตาดี จะเป็นทีปลอดภัยเรื่อยไป ถ้าคนตาบอดจูงคนตาบอดกันวันจะลุ่มจม นี้เรายังโง่งอยู่แล้ว ยังได้ฟังคนโง่ ๆ ที่เป็นภัยต่อชาติต่อศาสนาเป่าเข้าไปอีกทีหนึ่งแล้วว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี พรหมโลก นิพพาน ไม่มี อย่าทำให้เสียเวล่ำเวลา เข้ามาอย่างนี้แล้วเราก็จมทั้งเป็น ถ้าเราเชื่อคนตาบอดประเภทนั้น เพราะเขาหมากองทุกข์ทั้งมวล นรกทั้งมวลอยู่ในหัวอกของเขาแล้ว นี้เขามาแจกจ่ายไฟนรกออกมาให้เรา เรายังชอบอยู่หรือไฟนรก

ธรรมที่เป็นของเยือกเย็นที่พระพุทธเจ้าประทานสั่งสอนมานานเท่าไร ทำไมเราไม่สนใจในสิ่งที่เป็นสาระนี้ ที่จะเป็นคุณแก่ตนเองทำไมไม่สนใจ ไปสนใจอะไรกับพินกับไฟของคลั่งกิเลส ที่เผาไหม้อยู่ในคนมีตคนบอดผู้นั้น แล้วมาระบายกระจายให้แก่เรา ยังไปคว่ำมับ ๆ เหนอ เราไม่ใช่ลิงอย่าตีตอยัดัน อย่าไปยึดไปถืออย่าไปเชื่อคนประเภทนั้นอย่างง่ายตาย เราเป็นลูกพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นผู้ฉลาดแหลมคม สอนธรรมด้วยความตรงไปตรงมาตามหลักความจริง ไม่ได้สอนด้วยความหลอกลวงต้มตุ๋น เหมือนกิเลสที่สอนโลกดั่งที่กล่าวมาสักครู่นี้ ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมชาติที่ครอบคลุมโลกธาตุ เราไขว้ได้เลย เราถือพุทธศาสนา ศาสนานี้มีตนมีตัว พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมา เริ่มแรกตั้งแต่เป็นสิทธัตถราชกุมาร นีรอรอยของพระพุทธเจ้าในปัจจุบันชาติที่พระองค์จะตรัสรู้ขึ้นมาเป็นศาสดา พระองค์เป็นสิทธัตถราชกุมารอยู่ที่กรุงกบิลพัสดุ์ เวลาเสด็จออกทรงผนวชทรงบำเพ็ญเพื่อตรัสรู้อยู่เป็นเวลา ๖

ปี ถึงชั้นสลบไสแล้วได้ตรัสรู้ขึ้นมา นี้เรียกว่ามีตนมีตัวมีร่องมีรอยมาอย่างนี้ เราทำไม่มียิตร่องรอยที่ถูกต้องติงามของจอมปราชญ์ ผู้จะรื้อขนสัตว์โลกออกจากกองทุกข์ คือร่องรอยของศาสนาเป็นมาอย่างนี้

เวลาบำเพ็ญจนกระทั่งถึงขั้นตรัสรู้ เดือน ๖ เพ็ญ นั้นตรัสรู้ธรรมแจ้งกระจ่างขึ้นภายในพระทัย เป็น โลกวิทู ขึ้นในคืนวันนั้น แล้วนำธรรมมาสั่งสอนโลกจนกระทั่งกระจายมาถึงพวกเรา ล้วนแล้วแต่คุณธรรมของท่านที่แตกแขนงมาเป็นสาวก แล้วก็กระจายออกมาเป็นพุทธบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ถึงพวกเรา เรามีหลักมีเกณฑ์มีตนมีตัว ศาสนามีตนมีตัว ธรรมมีตนมีตัว ทุกสิ่งทุกอย่างมีเนื้อหนังมีกฏมีเกณฑ์มีตนมีตัว ไม่ใช่เป็นเงา ๆ ดังที่กิเลสหลอกเวลานี้ ให้พากันตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

ศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาชั้นเอก ไม่มีศาสนาใดเสมอเหมือน เราไม่ได้หามาแข่ง เราเป็นเครื่องยืนยันในอริยสัจ ๔ อริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นี้คือโรงงานอันใหญ่โตสำหรับผลิตพระพุทธเจ้าขึ้นมาทุก ๆ พระองค์ ขึ้นมาในช่องกลางนี้ทั้งหมด พระปัจเจกพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระอรหันต์ทุก ๆ องค์ขึ้นในอริยสัจ ๔ แม้ปัจจุบันนี้จะเป็นผู้ปฏิบัติรายใดก็ตาม ถึงขั้นหลุดพ้นก็ต้องหลุดพ้นขึ้นมาในท่ามกลางนี้ เพราะต้องปฏิบัติธรรมทั้งสี่ประการนี้ให้รอบคอบชอบชิต เต็มหัวใจแล้วก็หลุดพ้นขึ้นมาในจุดนี้ จึงว่าศาสนามีตนมีตัวมีหลักมีเกณฑ์

เราถือพุทธศาสนาอย่าถือแบบเลื่อน ๆ ลอย ๆ สุ่มสี่สุ่มห้า อยู่ไป ๆ วันหนึ่ง ๆ ก็มีแต่มืดกับแจ่ม ใจของเราเป็นอย่างไร ไม่ได้สร้างหลักสร้างเกณฑ์ซึ่งเป็นสาระสำคัญให้แก้ไข มีแต่ความทะเยอทะยานติดติดกับสิ่งนั้นวัตถุนั้น อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี จิตมันติดมันดินคว้าน้ำเหลว ๆ ไปกับสิ่งที่เหลว ๆ ไหล ๆ นั้นว่ามาเป็นสารประโยชน์แก่ตน สุดท้ายตายแล้วก็จม เพราะไม่ได้สร้างสารธรรมคือคุณงามความดี ได้แก่การให้ทาน รักษาศีล ภาวนา เข้าสู่ใจ

เฉพาะอย่างยิ่งคือการภาวนาอบรมจิตใจของตน ให้มีความสงบแน่วแน่อยู่สม่ำเสมอด้วยความมีสติ นี้เรียกว่าลูกศิษย์ตถาคต ต้องสร้างหลักใจขึ้นด้วยธรรม ให้มีหลักใจ คนมีหลักใจอยู่ที่ไหนก็สะดวกสบาย ตายไปแล้วก็เป็นสุข นี้คือมีหลักใจ ถ้าไม่มีหลักใจ จะมีเงินมีทองข้าวของก็หมิ่นก็แสนก็ล้าน ตึกรามบ้านช่องมีสินตลาดเต็มบ้านเต็มเมืองก็ตาม ตายแล้วก็หมดความหมายถ้าไม่สนใจกับธรรม อาศัยสิ่งเหล่านั้นมาเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นตนของตนมันเป็นไม่ได้ ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ดึกเป็นดึก เงินเป็นเงิน ทองเป็นทอง เป็นแร่ธาตุต่าง ๆ ไปอย่างนั้น เราก็คือเรา ถึงวาระสิ้นลมหายใจแล้วเราก็ตาย ไม่เห็นมีสาระอะไรติดเนื้อติดตัวเลย อย่างนี้ไม่สมควรกับเราเป็นชาวพุทธ จึงต้องให้พากันเสาะแสวงหา

สิ่งภายนอกก็เป็นความจำเป็นที่เราจะวิ่งเต้นชวนชวย เพราะธาตุขันธ์มันรบกวน มีความบกพร่องต้องการตลอดเวลา พาอยู่พากินพาหลับพานอนพาขับพาถ่าย ล้วนแล้ว

ตั้งแต่เรื่องธาตุเรื่องชั้นธัมมรบกวน จะต้องหามาเชี่ยวชาญรักษามัน สิ่งเหล่านี้เราก็ชวนชวายุธรรมภายในจิตใจซึ่งเป็นเรื่อใจสมบัติของใจ เราก็ให้ชวนชวายุคือคุณงามความดี อย่าปล่อยอย่างวาง เมื่อได้ทั้งสองประเภทนี้แล้วเราก็มีความสุข อยู่ในโลกรนี้เราก็อาศัยสิ่งของเงินทองจตุปัจจัยต่าง ๆ ตายจากโลกนี้ไปแล้วคุณงามความดีก็มีอยู่ที่จิตใจของเรา เราก็เป็นสุข ๆ สุขโต สุขโต แปลว่า ไปเป็นสุข จะไปที่ไหน

นี่ละการเทศนาว่าการให้พี่น้องทั้งหลายได้ประพฤติปฏิบัติ ตามกำลังแห่งความสามารถของตน สำหรับพระเราก็ได้แสดงแล้วในเบื้องต้น นั่นละวิชาของพระ วิชาที่จะรู้โลกรู้สงสารให้ถึงพระนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ ภายในหัวใจดวงหลุดพ้นนี้ ท่านสอนวิชาอะไรเป็นชาวเป็นหนามของพระนิพพานเวลานี้ ขึ้นต้นก็ เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ นี่คือชาวคือหนามกั้นทางไม่ให้ก้าวเดินได้เลย จึงต้องสอนวิชานี้เข้าไปตีให้แหลกแตกกระจาย คำว่าภูเขาภูเขาเราไม่มี ขาดสะบันไปหมด แล้วจิตจะก้าวหน้าไปดังที่กล่าวตะกั๊นว่า สำเร็จเป็นพระอนาคา ขึ้นที่หัวใจไม่ต้องไปถามผู้ใดเลย

พูดแล้วสาธุ พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม เพราะทรงแสดงไว้แล้ว โดยถูกต้อง ให้ไปดูด้วยตัวเองเห็นด้วยตัวเอง ด้วยข้อปฏิบัติของตัวเองโดย สนฺทิฎฐิโก รู้เองเห็นเองในธรรมทั้งหลายเป็นขั้น ๆ ตอน ๆ ขึ้นไป เริ่มแรกตั้งแต่สมาธิ สมาธิขั้นใดภูมิใดรู้ประจักษ์ในตัวเอง แล้วปัญญาขั้นใดภูมิใด จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น ประจักษ์เป็นลำดับลำดับ เป็น สนฺทิฎฐิโก เป็นลำดับ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น งามพระพุทธเจ้าหาอะไร สนฺทิฎฐิโก ประกาศบ้าง ๆ ไว้กับผู้ปฏิบัติทุกคนจะพึงรู้เองเห็นเอง นี่เป็นธรรมตายตัวแล้วที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง ไม่จำเป็นพระพุทธเจ้าจะต้องมาบอกอีก ก็บอกแล้วว่า สนฺทิฎฐิโก ชี้บอกแล้วแนวทางการดำเนิน ทรงแสดงไว้โดยถูกต้องแล้ว นี่เป็นหลักใหญ่สำคัญที่เราชาวพุทธจะต้องสนใจ

อย่าพากันนอนใจตื่นโลกตื่นสงสารจนเกินไปนะ เวลานี้ชาวพุทธเรารู้สึกเหลวแหลกแหวกแนวมาก จนหาเครื่องหมายแห่งชาวพุทธจะไม่มีติดตัวแล้วนะ มีแต่ต้นรกรกรวนกระวายเป็นโลกกับสงสาร ตื่นบ้านตื่นเมือง ตื่นเมืองนั้นเมืองนี้ ตื่นไปหมด ทั้ง ๆ ที่เขาก็ตาบอดหูหนวกหาคองทุกข์เต็มบ้านเต็มเมือง เหมือนกับหัวอกของเราที่หาคองทุกข์อยู่เวลานี้

หัวอกของเขาก็มี เขาก็หาคองทุกข์ด้วยการเสาะแสวงหาตามอำนาจของกิเลส เป็นพินเป็นไฟมาเช่นเดียวกันกับเรา เราก็หาแบบเขา มันก็ต้องได้แบบเดียวกัน ถ้าเสาะแสวงหาแบบธรรมไม่ตื่นลมตื่นแล้งจนเกินไปแล้ว เราก็จะมีหลักเกณฑ์ภายในตัวของเรา นี้เรียกว่าการนับถือศาสนาให้มีหลักมีเกณฑ์อย่างนี้ อย่าถือแบบลม ๆ แล้ง ๆ เห็นว่าศาสนาเป็นกระดาศพิเศษไปอย่างนั้นใช้ไม่ได้นะ

กิเลสมันหลอกลวง ศาสนาไม่มีความหมาย มรรคผลนิพพานไม่มี พระพุทธเจ้า
ปรินิพพานไปนานแล้ว ใครปฏิบัติมากน้อยดีขนาดไหนก็ตาม ไม่มีทางที่จะสำเร็จมรรคผล
นิพพาน นี่ก็คือกิเลสหลอกลวง กิเลสของกิเลสตัณหาที่มีประเภทใดที่มันสร้างมรรคผล
นิพพานขึ้นมา พอที่จะมาอวดอ้างสัตว์โลก มันก็มีแต่สร้างความโลภ ความโกรธ ความหลง
พินไฟเผาหัวใจโลกตลอดมาเท่านั้น จะให้มันเอามรรคผลนิพพานมาอวดโลกว่ามีอยู่ได้
ยังงัย ให้จำตรงนี้ให้ดีนะ ผู้ปฏิบัติเราอย่าปล่อยให้กิเลสมันหลอกลวง ใครเป็นผู้สอนไว้
พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้เลิศกว่ากิเลสขนาดไหน แล้วทำไมเราจะไปยอมเชื่อกิเลสได้ลงคอ
ต้องปฏิบัติตามนี้

วันนี้ก็ได้พูดตั้งแต่เริ่มต้นมาถึงท่านพ่อลี เป็นหลักใจของพี่น้องชาวไทยชาวพุทธเรา
อย่างกว้างขวางเรื่อยมา ท่านก็มาสร้างวัดโสภารามนี้ เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรมาโดยลำดับลำดับ
วันนี้ก็ตรงกับวันมรณภาพของท่าน จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายกราบระลึกถึงบุญถึงคุณ ทำบุญ
กุศลอุทิศถวายเป็นความดีบูชาท่าน ก็จะเป็นสิริมงคลแก่พี่น้องชาวไทยเรา วันนี้การแสดง
ธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา

ขอให้ท่านนักปฏิบัติคือนักบวชเรา จงเป็นผู้สนใจต่อการปฏิบัติ จะเป็นผู้ทรงมรรค
ทรงผล อย่ามีแต่หัวโล้น ๆ โคนคิ้วเฉย ๆ มีแต่ผ้าเหลืองครองหัวโล้นอวดอ้างว่าตัวนี้เป็น
พระ ตัวนี้เรียนได้ชั้นนั้นชั้นนี้ ไปหาไอ้อวดลม ๆ แล้ง ๆ โทกโลกเขาอย่างนั้นใช้ไม่ได้เลย
นะ จะกลายเป็นพระหลอกลวงโลก ไม่ใช่เป็นพระที่เป็นสภาวะของโลก ดังพระในครั้ง
พุทธกาลที่ท่านทรงมรรคทรงผล ท่านนำมรรคนำผลมาสอนจริง ๆ รู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ
เพราะท่านปฏิบัติจริง ๆ

นี่เราไม่ได้ปฏิบัติ ตื่นลมตื่นแล้งตื่นยศถาบรรดาศักดิ์ เขาตั้งใบฎีกาให้ก็เป็นบ้าแล้ว
อาตมาเป็นใบฎีกานะโยม อาตมาเป็นสมุห์นะ อาตมาเป็นมหานะ อาตมาเป็นพระครูนะ
อาตมาเป็นเจ้าคุณนะ กระทบฟาดขึ้นถึงสมเด็จพระเจดีย์จรวัดดาวเทียมไป อาตมา ๆ นี้เลยไปอยู่
กับกระดาศเสียหมด ความดีเลยไปอยู่กับกระดาศ อยู่กับชื่อกับเสียงชั้นนั้นชั้นนี้ไปเสียหมด
ไม่มีปรากฏในตัวเองเลยชั้นชื่อว่าความดี

ถูกกิเลสมันต้ออกไปให้เป็นความดีความชอบ ในชั้นนั้นชั้นนี้ในชื่อในเสียงไปหมด
ความดีที่จะชวนชวยเข้าสู่ใจ และชำระกิเลสให้สว่างกระจ่างแจ้งขึ้นภายในใจ ซึ่งเป็นความ
ดีโดยแท้จริงนี้ไม่สนใจ ในนักปฏิบัติของเรา ในพระของเราที่ใช้ไม่ได้เลย ให้พากันจำเอา
พระน้อง ๆ ทั้งหลาย เวลานี้ก็หลงตาเป็นพี่เบิ้มอยู่ในวัดโสภาราม สอนพระน้อง ๆ
ทั้งหลายให้ปฏิบัติตาม

อย่าหลงอย่าตื่นชื่อตื่นนาม ตั้งยังงัยก็ได้ตั้งชื่อนี้ละ เจ้าของจมอยู่ในนรกนั้นชช ชื่อว่า
ยังงัย ชื่อว่าจรวด ชื่อว่าดาวเทียม เจ้าของจมอยู่ในนรกมีอย่างไหน นี่ก็เหมือนกันมีแต่พระ

มีแต่ชื่อแต่เสียงของพระ สมณศักดิ์จรดเมฆ ๆ แต่ตัวของเรามากอยู่ในนรกใช้ได้หรือ ไม่สนใจปฏิบัติตามแนวทาง หาความดีภายในใจไม่ได้ การชำระกิเลสเพื่อให้จิตมีความสว่างาม ทรงสมาธิ ทรงปัญญา วิมุตติหลุดพ้น ไม่สนใจ เราจะเอาความดีมาจากไหน ต้องเอาความดีจากแนวทางที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ไปปฏิบัติ นี่คือนิยามของพระ

งานของพระคือการเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ชำระกิเลสภายในจิตใจ เพราะข้าศึกอยู่ในหัวใจของเรา นี่ชำระนี่ออกแล้วสว่างจ้าไปหมดเลย ไม่มีสิ่งใดที่จะสงสัยแล้วในสามแดนโลกธาตุ ความสงสัยมีดมัวก็มีแต่เรื่องของกิเลสทำงานบนหัวใจเท่านั้น พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจแล้ว สิ่งใดที่มีก็รู้เห็นกันหมด ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า ประกาศกังวานขึ้นในหัวใจของตนเอง เป็นสักขีพยานต่อพระพุทธเจ้าได้เป็นอย่างดีร้อยเปอร์เซ็นต์ คือพระอรหันต์ท่านผู้ทรงมรรคทรงผล

ธรรมเหล่านี้เป็นธรรมที่ทำทนายปฏิบัติอยู่เสมอ มรรคผลนิพพานอยู่กับพุทธศาสนา อยู่กับเราทุกท่านทุกคน ไม่ได้อยู่กับเมืองนั้นเมืองนี้ เมืองอินเดีย อยู่กับปีกับเดือนไปอย่างนั้น อันนั้นเป็นมิดแจ้งต่างหากตามธรรมชาติ กิเลสมันฝังอยู่ในหัวใจคนมีกาลมีสมัยเมื่อไร ถ้าหากมันมีกาลมีสมัย กิเลสฝังอยู่ในหัวใจเรามากก็ปักก็กลบไปแล้ว มันควรจะเผาแก่เราควรจะครบเกษียณไล่มันออกจากหัวใจไปได้แล้ว แต่ก็มีกิเลสตัวไหนมีวัย กิเลสตัวไหนครบแล้วควรเกษียณมีตัวไหน มีแต่มันบิบบหัวใจเราตลอดเวลา ทำไมธรรมที่จะมาแก้กิเลสจึงต้องไปหาเวลาเวลาเดือนนั้นปีนี้ ครบเกษียณไม่ครบเกษียณ

เวลานี้ศาสนาว่างไป ๒๕๐๐ ปีแล้ว นี่ครบเกษียณแล้วนะ จะปฏิบัติอย่างไรก็ได้ มรรคผลนิพพาน เพราะครบเกษียณแล้ว เห็นไหมกิเลสมันหลอกหลวง กิเลสมันครองหัวใจ บิบบหัวใจของเราไม่เห็นมันเกษียณ ตีหน้าผากมันบ้างซี มันบอกว่าพวกเรานี้ครบเกษียณแล้วสร้างคุณงามความดีไม่ได้ ไม่มีมรรคมีผล ทำยังไงก็ไม่ได้มรรคผลนิพพานไม่มี นี่คือกิเลสมันหลอกเรา ตีหน้าผากมันบ้างซี ก็ตัวแเองไม่เห็นเกษียณให้วางั้น เหยียบหัวใจเรามาจนแล้ว เมื่อไรจะเกษียณ ตีหน้าผากมันหงายลงไปเลย เอาให้มันหงายแบบไม่เป็นทำนะ แบบหงายหมาไปเลย

ธรรมเราแก่กล้าสามารถทำกิเลสให้หงายหมาไม่เป็นทำไปได้เช่นเดียวกัน แต่เวลานี้พวกเรามีแต่กิเลสฟัดเอาหงาย ๆ อย่างน้อยหงายลงหมอน พอจะนั่งภาวนาพุทโธ ัมโม สังโฆ โอัย วัง พุทโธวัง อรหํ สมฺมาสมฺพุทโธ ไม่จบวัง ๆ ล้มลงในหมอน จากนั้นก็หงายหมาไม่เป็นทำไปเลยใช้ไม่ได้นะ

วันนี้การเทศนาว่าการเราเทศน์ด้วยความเป็นกันเองในวงพุทธบริษัทของเรา โดยถือพระพุทธเจ้า พระสงฆ์ ถือครูบาอาจารย์เป็นหลักไตรอันใหญ่โต เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เราอยู่ใต้ร่มโพธิ์ร่มไทรของท่าน มาชี้แจงแสดงบอกแนวทาง ที่เป็นไปเพื่อความสวัสดิ์แก่เรา และ

กำจัดความทุกข์ออกตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอความสวัสดี
จงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ
